

po rozumu § 2 zák. č. 236/1920, totiž, kde se narodil a že není prokázáno, že narozením nabyt jiného státního občanství.

Naproti tomu není z jeho podání ani z výslechu zřejmo, že by byl cizincem, zejména, že by otec jeho byl svého času měl domovskou příslušnost v Haliči, pokud se týče, že by nyní skutečně byl státním občanem Spojených Států Amerických a že by st-l jej v tomto stát. občanství následoval.

V řízení správním nelze straně ukládati břemeno, aby svůj na úřad vznesený petit vždy konkretisovala do té míry, aby užila konkrétních výrazů v zákoně snad uvedených (na př. přiznání, uznání, udělení státního občanství) a aby se do konce snad dovolávala určitého § konkrétního zákona, na jehož základě se splnění své žádosti domáhá, pokud ovšem v jednotlivých případech zákon břemeno takové straně výslovně neukládá.

Když tedy žal. úřad měl před sebou shora uvedenou žádost st-lovu, bylo jeho povinností zkoumati ji se stanoviska všech předpisů o stát. občanství, které podle vzneseného petitu st-lova a podle jím udaných faktických okolností pro vyřízení jeho žádosti mohou míti význam. Této své povinnosti nemohl se úřad zbaviti prostě tím, že neudává bližších důvodů, proč tak činí, žádost st-lovu pokládal za žádost o udělení čl. stát. občanství a to tím méně, když nejsou splněny ani předpoklady § 9 úst. zák. č. 236/20 (poněvadž st-l netvrdil, že by byl nabyt domovské právo po 1. lednu 1920 v některé obci nynější republiky čl., ani že by před tím byl domovským právem příslušel do některé obce v území bývalé říše rak.-uherské, mimo území nynější republiky čl., zejména snad v Haliči). ani podmínky § 6 a následujících zák. čl. L z roku 1879, poněvadž podmínkou k nabytí tuzemského stát. občanství podle těchto předpisů jest, že jde o cizozemského stát. občana, st-l však ani netvrdil a není o něm prokázáno, že cizím státním občanem jest. Naopak měl tedy úřad povinnost posuzovati žádost st-lovu zejména též se stanoviska § 2 cit. zák. č. 236 ex 1920, poněvadž st-l skutkové okolnosti podle tohoto § rozhodně výslovně uvedl.

Neučinil-li úřad tak zadost své povinnosti a nevyčerpal tedy petit st-lem naň vznesený, trpí řízení podstatnou vadou a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Tím však, že zrušen jest shora uvedený výrok min. vnitra, pozbývá základu vyzvání, které připojil hlavní policejní kapitanát v Mukačevě intimátu rozhodnutí min., jelikož vyzvání to jest zřejmě podmíněno výrokem min. vnitra a padá tudíž tím, že onen výrok sám jest zrušen.

Vzhledem k tomu není také třeba, aby nss v této souvislosti zkoumal, zda onen přípojek, učiněný hlav. polic. kapitanátem v Mukačevě, jest vůbec rozhodnutím správního úřadu ve smyslu § 2 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876, a zejména zda jest rozhodnutím konečným.

Č. 3307.

Živnostenské právo. — Obecní samospráva: *
Obec není legiřimována odporovati ani v pořadí stolic správních opatře-

ni živnostenského úřadu, jímž na základě § 49 živn. řádu byly stanoveny vymetací obvody pro výkon živnosti kominické.

(Nález ze dne 3. března 1924 č. 4036/23)

V ě c: Městská obec M. T. proti ministerstvu obchodu o stanovení vymetacích obvodů kominických.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání stěžující si obce z výnosu zsp-é v Brně ze 4. září 1922, jímž město M. T. bylo rozděleno na dva vymetací obvody kominické, jako nepřipustnou s odůvodněním, že »podle živnostenského řádu proti ohraničení vymetacích okresů při živnosti kominické přísluší právo odvolací jen příslušným živnostenským společenstvům«.

Jediným obsahem nař. rozhodnutí jest tedy výrok, jímž stěžující si obci upřena byla legitimace k podávání opravných prostředků v řízení o stanovení vymetacích obvodů kominických. Proti tomuto výroku stížnost k nss podaná určitě formulované námitky neobsahuje.

Stížnost uvádí však, že obec se pokládá povinnou na ochranu veřejných zájmů jí svěřených proti rozdělení města na dva vymetací obvody se postaviti, poukazuje k tomu, že obci podle § 27, odst. 9 obec. zřiz. náleží obstarávání požární policie a dovozuje, že při vykonávání tohoto úkolu musí míti možnost zvoliti ty pomocné síly, od nichž očekává důvodně přesné provádění příslušných prací. V těchto vývodech shledal nss přece jen vyjádřeno — byť i ne právnicky jasně formulované — stanovisko st-lky, že obci na stanovení vymetacího obvodu podle platného práv. řádu přísluší určitá ingerence a že jí tudíž také v řízení o tom náleží postavení strany a tedy i právo užití opravných prostředků.

Nss neshledal stanovisko toto důvodným.

Jde-li o posouzení otázky, přísluší-li obci v řízení o stanovení vymetacích obvodů postavení strany, sluší odpověď k otázce té hledati především v řádu živnostenském. V tomto zákoně nelze však nalézt nic, co by nasvědčovalo, že chtěl v řízení podle § 42 obcím přiznati postavení strany. Živn. řád předpisuje ovšem v § 42, aby úřad prve, než obvody kominické stanoví, vyslechl společenstvo a obecní zastupitelstvo. Avšak z tohoto předpisu upravujícího postup, jaký úřad živn. má zachovati, nelze o sobě vyvozovati právo obce, míti na řízení podíl jako procesní strana resp. proti rozhodnutí neb opatření ve věci vydanému vznášeti námitky meritorního obsahu. Vždyť živn. řád na velmi mnohých místech nařizuje vyslechnutí určitých korporací — a není nejmenší pochybnosti, že jim tím právo odvolací t. j. postavení strany přiznati nechtěl. Tak obzvláště nebude pochybnosti o tom, že nemají obchodní a živnostenské komory práva odvolacího v těch případech, kdy úřady živnostenské jsou povinny před vydáním rozhodnutí neb opatření je vyslechnouti (na př. §§ 1, odst. 6, 13 a) odst. 6, 14 c), odst. 1, 2 a 3; 130 a) atd.).

Na úmysl zákona právo odvolací obci přiznati nemůže býti usuzováno ani z toho, že v § 42 užívá v něm. textu výrazu »Anhörung«, kdežto na jiných místech užívá výrazu »Einvernehmung« (Einvernahme). Byť i snad bylo možno filologicky mezi oběma těmito výrazy zjistiť nějaký

významový rozdíl, živn. řád, jak ze srovnání příslušných předpisů jasně vyplývá, užívá obou výrazů, aniž jest možno nalézt, že by mezi nimi činil nějaký rozdíl, zejména podle toho, zdali korporacím, jichž vyslechnutí nařizuje, právo odvolací přiznává čili nic. Stačí tu poukázat příkladmo k tomu, že v § 14 c) v odst. 1 a 2 vyskytá se výraz »Einvernehmung«. v odst. 3 se praví »nach Anhörung der vorerwähnten Korporationen«. V případech, na něž se vztahují první dva odstavce, společenstvu podle § 116 a) právo rekursu přísluší, o případech odst. 3. § 14 c) se § 116 a) nezmiňuje. Jinde naproti tomu, kde zákon užívá výrazu »Anhörung«, »hören«, výslovně právo odvolací propůjčuje, tak na př. v § 20, odst. 2 a 3, § 21 a), odst. 4. a také rozdělení živností komi-nických na obvody na základě odst. 1. § 42, kde rovněž užito jest výrazu »Anhörung«, jest opatřením, proti němuž společenstvo jest oprávněno podati rekurs (§ 116 a) č. 5).

Celý systém živn. řádu ukazuje jasně na to, že tam, kde zákon chtěl v oboru práva živn. korporacím povolaným podle své podstaty k hájení určitého okruhu kolektivních zájmů, přiznati právo odvolání (postavení strany), učinil tak výslovným předpisem; tak pokud jde o obce zejména v §§ 18, 20, 21 g), pokud jde o společenstvo v § 116 a). Kde takový úmysl zákona zřejmě projeven není, nelze korporacím takovým postavení strany přiznati, byť i jim na tu kterou materii byla jakási ingerence propůjčena v té formě, že musejí býti úřadem slyšeny.

Nelze-li však rekursní právo obce proti opatření živn. úřadu učiněnému v základě § 42, odst. 1. vyvoditi ze živn. řádu samého, nemůže pro ně poskytnouti základ ani ustanovení § 27 č. 9 obec. zřiz., podle něhož policie požární náleží do samostatného oboru působnosti obcí. Neboť bylo-li stanovení vymetacích obvodů pozitivním zákonodárstvím vybudováno jako opatření policie živnostenské, platí pro ně jak po stránce věcné tak i po stránce formální jedině předpisy řádu živn. a sluší tedy i otázku práva odvolacího posuzovati jen podle tohoto zák. Že by snad bylo vhodné a žádoucí, aby obci, se zřetelem k funkci jí v oboru požární policie náležející, byl na stanovení vymetacích obvodů přiznán vliv vydatnější než pouhé vyjádření, jest otázka kritiky zákona nebo budoucí úpravy zákonodárné.

Nějaké subjektivní právo o úvahy účelnosti opíratí nelze.

Ze stejných důvodů nelze ovšem opíratí rekursní právo obce ani o ustanovení obecního zřízení, podle něhož samostatná působnost obce obsahuje v sobě vůbec vše to, co se předem a nejprve prospěchu obce dotýče (§ 27, odst. 1 ob. zřiz.). Naprosto pak není v platném zákonodárství podkladu pro domněnku, že obec jest povolána zastupovati v řízení prováděném podle zvláštních předpisů zák. zájmy určitých vrstev nebo i veškerých členů obce.

Z veškerých těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 3308.

Administrativní řízení: I. V řízení administrativním nepatří požadavek přesného formulování jednotlivých stížných bodů. —